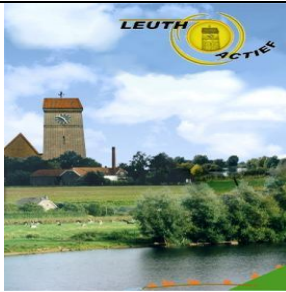


Provincialiseren 1: De verhuizing



Eind februari 2004 ben ik verhuisd van Westervoort naar Leuth. In afstand slechts een korte autorit, in attitude een wereldreis. Na het afronden van mijn eerste studie had ik mezelf al voorgenomen om niet in westervoort te blijven. Nee, dit dorp met zijn 18.000 inwoners was niet groot genoeg om mijn wensen te bevatten. Niet "stads" genoeg om mijn drang naar dynamiek te bevredigen. Aangezien ik voor mijn tweede studie geen studiefinanciering meer kreeg en de studie zelf goed aan de prijs was, moesten de plannen voor mijn uitbraak uit het dorpse even in de ijskast. Dit was vooral zuur omdat deze tweede studie zich voornamelijk in Nijmegen voltrok. Dit was juist de stad waar ik naar toe wilde. Studeren in Nijmegen, stappen in Nijmegen, shoppen in Nijmegen, maar toch elke keer weer terug naar Westervoort. Diepe zucht.

In Juni 2001 tekende ik mijn contract bij Royal Haskoning, afdeling milieumanagement, standplaats Nijmegen. Nog diezelfde dag schreef ik mij in bij de woningcorporatie en bezocht ik alle websites die ik maar vinden kon van plaatselijke verhuurders en makelaars. Oh wat een volstrekt nutteloze exercitie was dat. Entree had een gemiddelde wachttijd van 10 jaar en alle makelaars begonnen te lachen als de alleenstaande starter kwam vertellen dat ie een huis in Nijmegen zocht. Met een aai over m'n bol en de tip om het nog eens te proberen als ik "eigen geld" had, werd mij overal vriendelijk de deur gewezen.

Het laatste restje hoop op woonruimte in Nijmegen had ik inmiddels opgegeven. Vastberaden om zo niet in Nijmegen te wonen, dan wel er direct naast, schreef ik mij september 2003 in bij Oosterpoort, de wooncorporatie voor een aantal dorpen aan de rand van Nijmegen. Ik schreef mij in voor woningen in plaatsen waar ik nog nooit van gehoord had, laat staan geweest was. Zo schreef ik mij eind oktober in voor een woning in Leuth. Acht weken later werd ik gebeld: "Meneer Snelder, met Wooncorporatie Oosterpoort. We hebben een huis voor u." Het grappige is dat ik in de tijd tussen reageren en krijgen, een keer met mijn moeder ben wezen kijken in Leuth. Toen wij het plaatsje weer uitreden zei ik: "Hier wil ik nooit wonen, never-nooit-nimmer-niet." Dit was vooral te wijten aan het antwoord dat een Leuthse vrouw mij gaf op de vraag waar het centrum was. "Meneer, u staat der midden in". Het centrum bestond uit één supermarkt, niet als dusdanig herkenbaar omdat hij gevestigd was in een doorsnee woonhuis. Een winkel ter grootte van een woonkamer. Super!

Waarom woon ik dan momenteel toch in Leuth. Het is in ieder geval dichterbij Nijmegen dan Westervoort, dacht ik toen ik het huurcontract tekende. Mijn familie, vrienden en collega's vonden het heel grappig dat ik, na afgeven op het dorpse Westervoort met zijn luttele 18.000 inwoners, verhuisde naar een dorp met 1800 inwoners.

Ter afsluiting nog even het verhuisbericht dat ik aan iedereen gestuurd heb:

Leuth is een dorp met 1800 inwoners, één kroeg en een halve supermarkt met glasbak. In leuth koop je de kaas bij boer Groenhout. Voor eieren en fruit wordt je doorverwezen naar de buurman. Bij laag water kun je Leuth op één manier bereiken, bij hoog water kun je Leuth telefonisch bereiken. Leuth heeft één doorvoerende weg, de rest loopt dood. Leuth heeft een markt; twee kramen op woensdag tussen 12:00 en 13:00. Leuth heeft één nieuwe inwoner met een stadse inslag die zijn best gaat doen te wennen aan zijn nieuwe habitat.

Inmiddels ben ik gewend. En niet slechts gewend, ik begin me thuis te voelen. Leuth is namelijk ook een dorp waar iedereen elkaar nog groet, waar de buren je welkom heten met een flesje wijn, waar vreemden een praatje met je maken omdat ze weten dat jij de nieuwe inwoner bent, waar je de deur niet op slot hoeft te doen als je snel even naar de supermarkt loopt.

Ben ik dan toch minder stads dan ik dacht of kent het dorpsleven zijn eigen dynamiek en heb ik daar voldoende aan. Daar kom ik nog op terug.

© Verus Demens
<http://www.mijncolumns.nl>